

LA PARADA D'EN ROC

PUBLICACIÓ QUE TAMBÉ ÉS VA CREMAR PER SANT JOAN

Publicació Satírica

Fascicle núm. 37/ Preu: 20 Ptes.

27 de juny del 1979

editorial

L'assassinat de Bill Steward, corresponal de la cadena ABC d'Estats Units, ha pogut ser contemplat en les llars de molts països del món. Hem pogut ser espectadors impotents de la bestialtat i el despreci per la vida i la llibertat que s'amaga darrera la dictadura de Somoza.

La mort d'aquest company, però, ha estat com el cant del signe de la dictadura a Nicaragua. Després de la seva mort, el govern dels Estats Units, s'ha vist obligat a desentendre's de Somoza, el que no vol dir pas de cap manera que reconeixi el FSLN. Però, aquest fet per si sol, vol dir que l'acta de defunció del general ja ha estat signada.

El govern d'Estats Units, còmplice de l'assassinat de Bill Steward a l'haver recolzat Somoza fins l'últim moment, trepitja la memòria del periodista al centrar llur protesta únicament pel fet, certament dramàtic, de la seva mort.

Sembla com si les 20.000 víctimes dels bombardejos i de les ofensives de la Guàrdia Nacional, no tinguin importància. Com si totes les persones assassinades, torturades i perseguides pel règim policíac de Somoza, no haguéssin existit.

Bill Steward va morir per mostrar-nos aquesta realitat. Escamotejant-la, l'administració Carter no únicament manté la seva política imperialista a Nicaragua sinó que impudicament escarneix la memòria del seu compatriota.

Després de la llibertat i l'amnistia, ara ens toca l'Esmenat d'Autonomia. I qui es pensava una altra cosa, vistos els antecedents, no és res més que un dròpol.

Gran part dels nostres polítics s'han portat les mans al cap -no sabem si perquè els feia mal o per evitar un cop de roc- quan han llegit al diari la filtració de les esmenes d'UCD.

Però que es pensaven? què Suárez és millor que Azaña malgrat el que digui Tarradellas? o bé creien que la Moreneta s'apareixeria a la Moncloa i convertiria la UCD en el timbaler del Bruc?

De vegades els polítics catalans es pensen que som curts de gambals. Enviar l'Estatut a Madrid és com anar fer la mili, que quan tornes no et coneix ni la teva mare. I això ho sabem tan cert com que la mà en té cinc de dits.

Benauradament, hi ha dos homes a Catalunya -que poden evitar una nova frustració històrica. Dos homes que ho han donat tot per la Pàtria i que per allà on passen enalteixen el nom del nostre país. Naturalment ens referim a l'Antón Cañellas i a Carlos Sentís.

Ràpidament, assabentats per la premsa que UCD tenia més esmenes -que articles l'Estatut, s'han desplaçat a Madrid per tal de posar les coses al seu lloc. Ja sabeu que la divisa d'en Sentís és "l'aigua

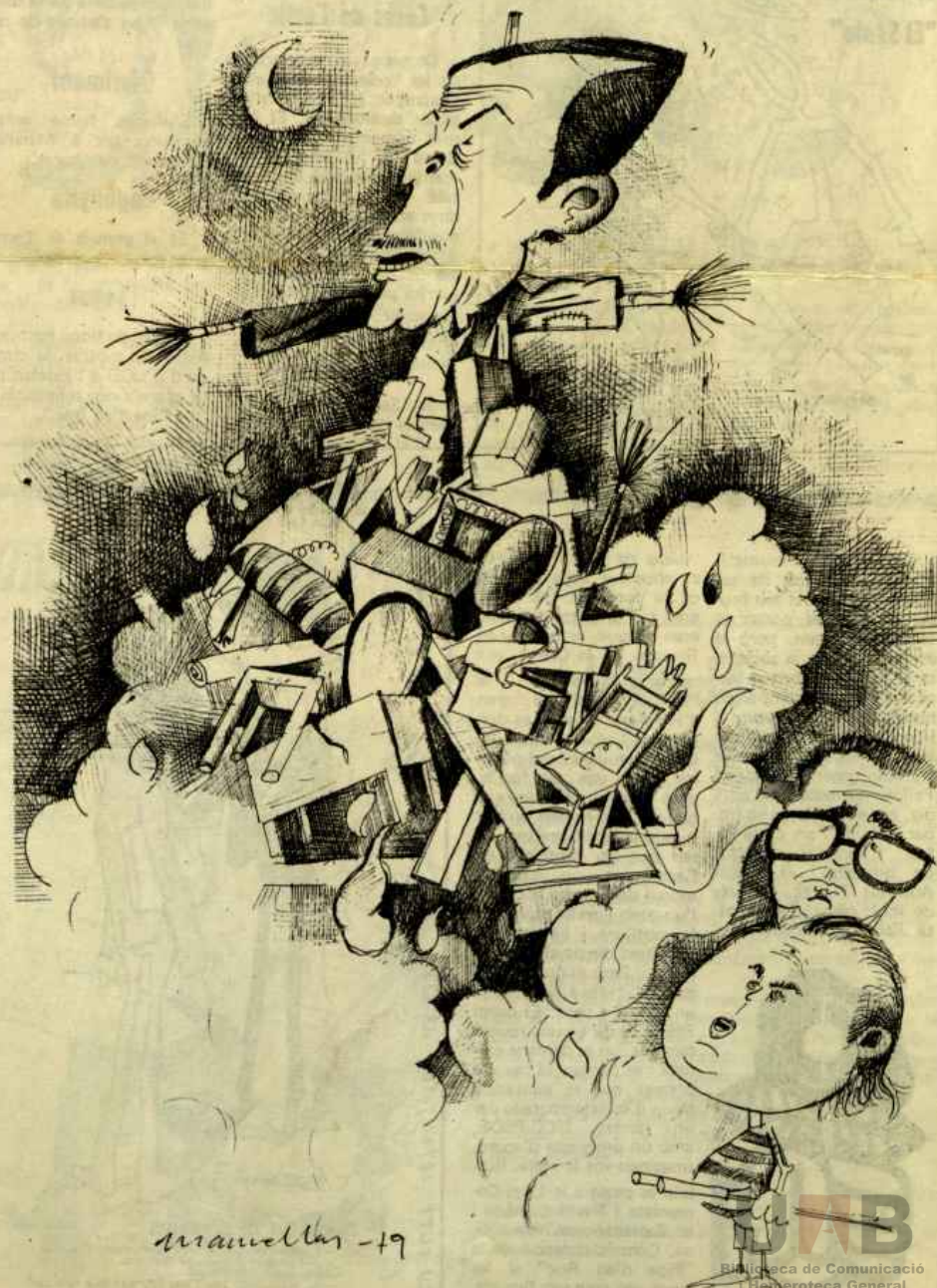
clara i el xocolata espès" mentre que la d'en Cañellas és el inèdit "al pa, pa i al vi, vi".

Inmediatament, i després de parlar amb Suárez, ens ho han aclarit. No es tracta de cap decret llei, UNICAMENT D'UNS AMICALS CONSELLS PER TAL DE MILLORAR L'ESTATUT.

Acabàrem!, i nosaltres que ja ens havia sortit una llaga a l'estómac. I és que tenim una UCD que no ens la mereixem. Ells, que l'únic que volen és donar-nos un cop de màl. Fernández Ordóñez, per exemple, no vol que tinguem de carregar amb una feina tant feixuga com la de portar els comptes, ja que per això a Madrid tenen uns cervells electrònics made in USA que ens ho faran molt bé. El Sr. Ibáñez Freire, que ens estima molt, no vol que ens embrutem les mans amb la policia, afer que només porta disgustos i problemes, i així, tots els ministres, secretaris i sotsecretaris, amb gest altruista s'han ofert gentilement a estalviar-nos malís de cap, malgrat això els comporti seguir treballant dotze hores al dia. Entendridor.

Serafi Bandarra.

UCD ho diu TINDREM "ESMENAT D'AUTONOMIA"

Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General
CEDOC

Amb la pipa al morro

Experiència

La UCD aconsella eleccions lliures a Nicaragua. També aconsella a Somoza que organitzi un partit de centre per presentar-s'hi.

"Holocausto"

Com ja sabreu, l'"Holocausto" ja és aquí. Doncs bé: com ja és habitual pels dominis del Sr. Arandes, ens ha arribat sensiblement retallat, concretament, dues hores i mitja menys. Ens demanau la raó? Doncs, canya: durant les dues hores i mitja esmentades es veu el Sr. Arandes fent de cap del camp de concentració de Miramar.

Setembre

La gestora d'en Felipe ha convocat el Congrés Extraordinari del PSOE per Setembre per una sola i exclusiva raó: els revolutsos no podran anar-hi. Tindran exàmens.

Sapastrada

Els molt sapastrats volen apujar el preu del pa amb l'excusa de que també s'apuja la farina. Com si fessin el pa amb farina!

Estranyesa

La UCD està sorpresa perquè quaranta mil persones es manifestaren a Andalusia, quan ells creien que només hi havien persones a Madris.

Postaleta

Benvolgut President:

Amb motiu de la pagana onomàstica del seu segon cognom, volem desitjar-li passi un felix dia amb la inseparable companyia de l'Antonieta i família, així com desitjar-li unes bones vacances en el seu retir de l'illa Sta. Elena, Petonets.

La Redacció

Prensa

Sembla ser que la UCD vol comprar "El Imparcial", amb la qual cosa es consumaria el gir a la dreta que ha pres aquest diari els darrers dies.

Problemes laborals

Els despedits d'UGT ho

varen ser per pensar en hores de treball.

Ultima hora

S'acaba de descobrir que l'horròr crim de Giróna no va ser gens horrosós. Es tracta d'un estranyament normal i corrent. I per postres els metges han assegurat que no s'encomana.

Més escissions

La última escissió a Bandera Roja: ara s'han separat en Bandera i la Roja.

Genelat

Aquesta setmana en Tarradellas no ha fet res. Tampoc.

Coses de l'estiu

Comença la temporada de les "calors" i amb ella l'augment escandalós d'abusos deshonestos. El fet més comentat a la Costa Brava ho ha estat la lamentable violació d'un català de cinquanta-i-dos anys en mans de dues desconsiderades i fogoses nòrdiques. La policia, per tal de descobrir les culpables, ja s'ha posat ma a la feina. De segur que s'hi fotaran de potes.

Els segons

A Santa Coloma els metges de la Seguritat So-

cial tenen 29 segons per a visitar a cada malalt. De tota manera la gent es pregunta què fan amb els 27 segons que els hi sobren.

Atenció

El director d'aquesta publicació reclama la devolució immediata de la seva dona. I no s'admet de rasons.

Oferiment

S'ofereix home sense escrúpols per a treballar jornada de vuit hores.

Enganyifa

El vi gratuït de Tarragona era de "polvos".

Segur

Sabem de bona font que entre els motius de desacord d'UCD a l'Estatut no hi apareix cap referència a "La Pipa d'en Roc".

Que hi va anar a fer Joan Carles a Suïssa ?

L'execució

Suárez és l'home que està bocabadant l'espectador d'aquest circ ple de feres que es diu Espanya. La seva darrera faceta ha estat l'ordre, premeditada i traïdoressa, de tancar sis diaris d'allò que ahir en deien Movimiento, al qual el mateix Suárez va empenyer per tal que romangués immòbil. Es a dir, Suárez s'ha mostrat escàs en "Solidaridad" i desagra-dós amb "La Prensa". I tot això perquè no li anava ja bé el barret de Napoleó que es feia amb els fulls d'aquests diaris. En un mot: Suárez ha tancat l'"Arriba" perquè ja no podia anar més amunt!

Aquests diaris, segons els homes del president, eren més deficitaris que un sac foradat i buit. No eren rendibles. Que mai n'havien tret ni un clau ni que fos sense cabota. Que estaven cansats de llençar els diners del contribuent. Que...

Por a llençar els diners? L'enhorabonal. L'Abril Martorell i l'Adolfet ja han començat la segona lliçó del curs CEAC d'Economia que estudien: sobre l'estalvi. I per això, en classe pràctica, han tancat amb set claus els sis diaris del movimiento. Confiem nosaltres que no es rendixin i segueixin amb igual tarannà. A tal fi ja poden fer-se amb tots els cadernats, panys, tanques, bal-des i passadors que trobin i posin quatre envans a: 1) la TVE que és el millor forn crematori de l'econo-

mia material i espiritual del país, 2) les empreses del INI, òrgan que no passa d'ésser un vulgar hospici d'empreses ruïnoses sense pare conegut, 3) l'ample caterva dels qui, pel fet de portar gorra, només cobren, i 4) que amb clau de cristall fonedís es tanqui el mateix govern, que en poc temps ens ha produït tantes desgràcies econòmiques com guanys espirituals i indulgències plenàries perpètuas, però aquests encara no es cotitzen en borsa.

Tornant, però, als sis diaris condemnats a mort i executats en un obrir i tancar pàgina, considerem que poca gent se n'haurà assabentat. Avui, no cal dir-ho, està de moda no llegir més que les poques paraules escrites en els rotllos del paper de water per tal de no confondre'ls amb els del paper de plata. Llegir més és un esforç que pot resultar indigest. En aquest sentit el govern ha pres una mesura admirable per tal de salvaguardar la salut pública.

En conclusió, que el govern camina vers l'anti-il·lustració pública. I el públic li va al davant com la Tortuga a Aquiles. Aquí, és l'home del carrer el que marca la pauta al govern i no a l'inrevés. En fi, que llegir més de cinc paraules diàries pot atemptar contra la única llei moral que el filòsof Home hauria cregut universal: "Avui ja has llegit prou".

Hemeroteca General CEDOC Bernat Lector

El retorn de "El Santo"

Felipe a la Moncloa

Tot ja s'ha consumat. El PSOE deixarà de ser PSOE després del seu proper Congrés. Bé, potser no canviarà el nom, però la seva componència socialista té les coses bastant fosques tenint en compte els ressorts de que disposa el líder de la tendència "pas-sats per aigua" i anterior secretari general, el mortrut Felipe González. L'altre dia, per exemple, es va trobar amb el "Pare de la Pàtria" i venedor ambulat de promeses, el nassot Adolf(o) Suárez. Després de fer-la petar una estoneta llarga i d'acollir-se al

"pauc de silenci" sortiren extenuats i xops de suor de la conversa. Els temes eren tan problemàtics com eren els que, segons diu en Ricardo de la Cierva, van reunir el "Caudillo" i el "Führer" en un tren d'Hendaya. Segons es des-prén de l'aspecte extenuat dels "tertulians" del poder les faves van ser fortes, però la seva rialla deïa clarament que havien arribat a la satisfacció mútua. Se sap que en Bustelo i en Castellanos no s'havien mogut de darrera la porta, l'un amb l'orella clavada a la motllura i l'altre amb l'ull ficat dintre el pany de la clau. Però el que van caçar del "tête-à-tête" és ja un secret a veus. El propi Felipe va dir en una reunió tancada, on es demana car-nets i es barrava el pas a la premsa que la militància havia d'estar preparada per un govern UCD-PSOE, amb un programa d'acord. Imagineu-vos la resta. Bustelo es passa a la Lliga Comunista i Revolucionària i en Castellanos se'n va a Xi-na. Com la redacció de la "Pipa d'en Roc" si les coses van com van fins ara.

Rigles d'ahir

DIÀLECH DEL TEMPS

—Y, ahont va a paçar l'istiu vosté, senyor Juncedal?
—Juf zehont vol que vagi Mallorca...
—Ah, pamos ja Mallorca?
—Si, Mallorca... 250, 2.00, 1.°, que és a casa de vosté.

CU-CUT 1 18/ VIII / MD4 N.º 138

En Pujol vol

Jordi Pujol vol ser President de la Generalitat i no sap com fer-s'ho. O millor dit, si que ho sap. Del seu antic ofici de banquer Déu l'hi ha conservat el do de l'aritmètica, i s'ha posat a rer números com un be-neit.

Ha mullat amb la llengua la punta del seu Faber de sis rals, mig gastada per l'ús, i ha deduït que dos i dos són quatre. Es a dir, que UDC-CDC i PSC-PSOE són un bon resultat electoral.

Oblidant el seu tarannà de catòlic integrista convencut s'ha passat a l'altre bàndol bíblic iniciant una ronda de temptacions al Raventós celestial, que s'havia retirat trenta dies al desert a fer meditació transcendental.

— Joanet, carinyu, no dejunis tant que els comunistes se't foten les garrofes...

— Vols dir? — diu Raventós netejant de sorra les ulleres.

— Si vols entrar al Palau de la Generalitat, fes l'amor i no la querral.

— El Guti m'estima. M'ho ha dit.

— El Guti t'enganya!

Enlairant la cara de pa de kilo, Joanet Raventós queda bocobadat.

— Amb qui?

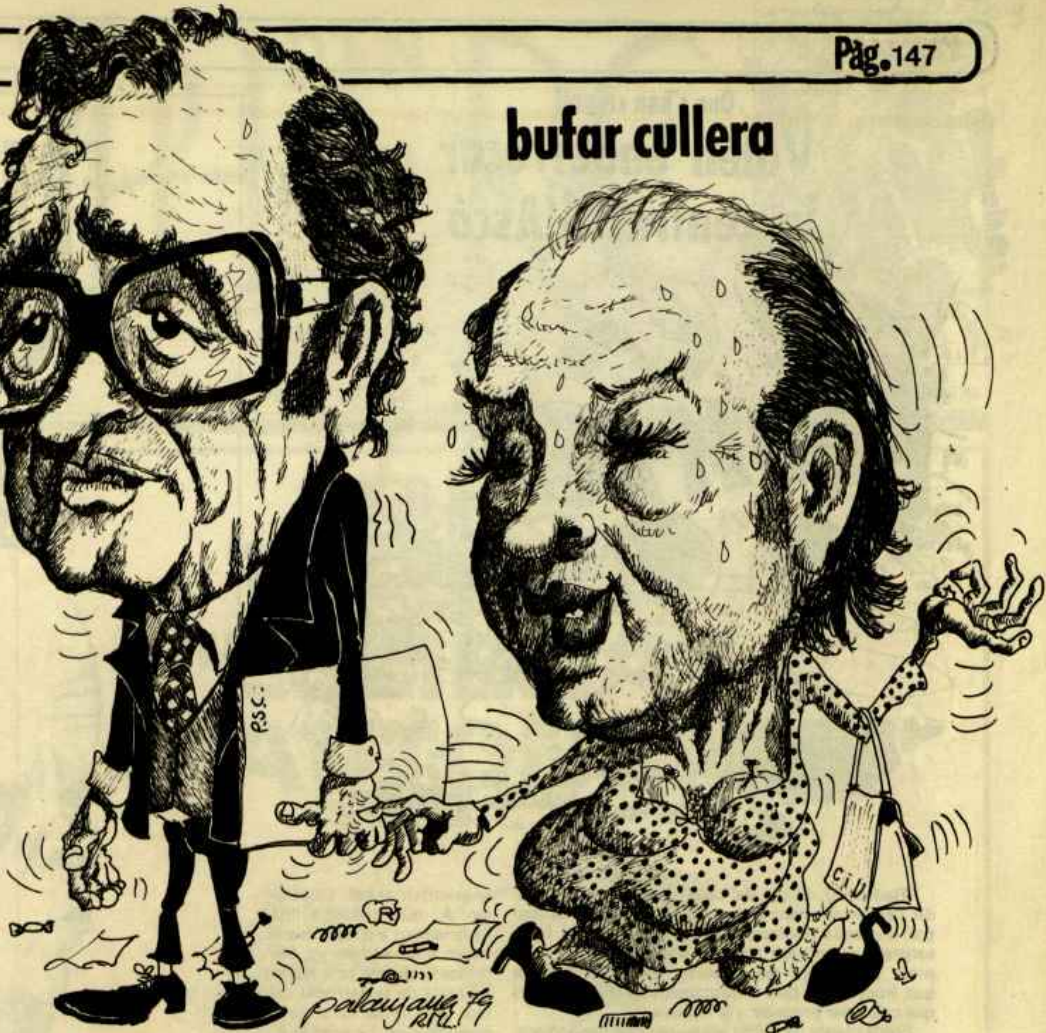
Amb un ritus de coqueteria decimonònica la Pujol murmura:

— Amb mil.

— Mala pècora — respon encoleritzat mentre s'agafa els pantalons perquè no li devallin.

— No t'esberis, Joanet, que jo sóc verge i només em donaré a qui em porti a l'altar de Sant Jaume.

Malgrat les propostes des-

bufar cullera

honestes, de progrés en deia ell, que m'ha fet el Guti, jo he restat sempre impertorbable.

— ...
— Joanet, la unió amb l'esquerra — donota la mala vida —, no et convé. Es sempre un perill, i mai se sap. La sang estira! El que tu necessites és una dona com cal, una pubilla, cen-

trada i catalana, que canti el Virolai i que porti els pantalons amb discreció.

— Dona, jo no sé si...
— diu en Joanet amb la cara envermellida i lluint el tornell de tant blincar la cama.

— Rumia-t'ho, Joanet. I sinó mira en Felipe a punt de casar-se a la Moncloa. Rumia-t'ho i veuràs

la raó que tinc.

La dreta sempre ha tingut dues alternatives: o recórrer al feixisme o dividir l'esquerra. Pujol, de moment més intel·ligent i civilitzat, ha optat per aquesta darrera alternativa. Controlar els socialistes perquè no s'engreixen massa mitjançant un pacte que el permeti assolir la successió

del faró, i tancar els comunistes al Cotelengo de l'oposició. Fer país, vaja!

I és que, de vegades, el pal de pallar és susceptible de convertir-se en el garrot del pallar, i llavors fer l'amor a la palla és quelcom més que un risc. Es gairebé una tragèdia.

Serafi Bandarra

ÀNIMES DE CÀNTIR

El "Conde"

No el coneixem personalment però ens atrevirem a afirmar que sap llegir. I també us diríem que no sap escoltar. Ningú no parla d'ell ni dels seus "negocis". És un intocable. Un autèntic poder fàctic. A tothom li fa por el cuirassat amb tres restritlles de canons per banda que cada matí solca els quioscs del país. Enemistar-se amb ell és perillós per qualsevol carrera política d'aquelles que es fan de despatx a despatx i llepant culs, doncs el seu vaixell és capaç tot solet d'enfonsar qualsevol línia de flotació per més ben guarnida que estigui.

Perquè el senyor "Conde" és el mateix que és el gruix de paperassa que tothom anomena "La Retaguardia". Sense el paper, prou "Conde". I també avui dia l'aristocràcia només serveix per a aconseguir una participació avantatjosa en qualsevol negoci d'aclimatació de gossos xinesos al clima mediterrani.

"La Retaguardia" no ha dit mentides sempre, ja que al llarg dels dos anys i mig que va pertànyer al poble de Catalunya sota el rètol de "Diario al servicio de la democracia", va fer un destacat paper en defensa de les llibertats i contra el feixisme. El seu propietari també va fer un paper destacat però a Burgos al costat del fill putatiu d'Atila, per allò de l'herba que no tornava a creixer.

El restabliment de "l'ordre" de les execucions sumàries va coincidir amb la restauració de la propietat al seu "legítim" amo, que va córrer a declarar-lo "Diario al servicio de España y del Generalísimo Franco". Això va durar un parell de dies no se sap si perquè

de Godó

la cara els va caure de vergonya als Godó, cosa poc probable, o, probabilitat més certa, que ni en Franco acceptés el servei d'aquesta genteta que deien amén a tot. Va quedar en definitiva com "La Retaguardia Española". I ara fa uns mesos han prescindit també d'això de "española". Tot un símbol, sí senyor. Juguen sobre segur els "Condes" i si hagués un premi Nobel al transmacionisme militant aquests païos tenen tots els números de la rifa. Perquè abans paraven de la "España inmortal" i de la "España eterna" amb llàgrimes emocionades, i ara parlen de la "Catalunya eterna" i de la "Catalunya inmortal", i a no altres se'n glaça la sang.

I prou, que això es fa massa llarg. Només recordar que en Puig i Ferrater i en Gaziel que havien viscut la bèstia dins la mateixa entranya ens han dit moltes coses de la mesquina nobiliaria de la llarga nisaga que, any rera any, ha menat amb fermesa la nau acomodaticia de la paraula escrita.

Una fermesa molt ben orientada cap a una molt curiosa manera de informar amb la "pela" com a ètica i estètica.

Olivarius Rex

(nota: més informació a l'apartat "Masajes" de la mateixa publicació).

Que s'han cregut!
**Volen enderrocar
 la central d'Ascó**

(Redacció). El ple del consistori d'Ascó ha decidit l'enderrocament de la part construïda de la central d'aquella població. La notícia ha causat forta sorpresa en mitjans acostats a la direcció de l'empresa promotora del projecte, tenint en compte que hom dubta que l'Ajuntament tingui els diners que calen per procedir a la mesura.

Foncs dignes de crèdit asseguren que l'enderrocament suposaria la immediata caiguda en desgràcia de l'actual ministre d'Administració Territorial que l'altre dia va dir al Club Siglo XXI que "Tranquillos, machos, que donde hay patrón no manda marinero", i que "tienen narices, pero les falta pasta" i també "¡No seremos vencidos!".

Tal i com es pot veure, el liberal de la UCD juga fort amb els Ajuntaments. La veritat és que ens fa gràcia. Sobre tot pels habitants d'Ascó.

Les centrals nuclears tenen que ser innòcues i, si és possible, incolores, inodores i insípides. De moment, però, només són indigestes. Ara per ara, més que energia, les centrals només donen mals de cap i algun relligament dels budells per afers paral·lels, com són ara les desproporcionades actuacions dels anti-avalots en espectacular i gratuïta malversació d'energia que per sí mateixa invalida i redueix al nores tot els arguments que poden fer esclatar el Sr. Duran Farell, el capdavanter del Pla Energètic "nacional" (avui a la Defensa!) en Rodríguez Sahagún i, en general, tots aquells que viuen, mengen, remengen i tornen a viure gràcies a l'energia consu-

mida pels consumits consumidors de cada dia.

De fet, el que calen són solucions, i, com que a "la pipa d'en Roc" sempre rem crítica constructiva, ens oposem a la decisió del municipi d'Ascó (vegeu al costat) i fem costat (de res, Jordi) a les línies mestres del programa que el

Sr. Duran Farell pensa aplicar el dia que sigui conseller per Convergència de la Genètica de Catalunya.

El primer que cal, en opinió dels tècnics consultats per en Duran, que, diguem-ho de passada, treballen ja fa quinze anys a la Hidroelèctrica o a la Catalana de Gas, és anorrear l'acció desvergonyida i poca-solta dels fums i residus que, tan indecentment,

empastifen el cel. La solució A, que consistia lliis i planament a posar preservatius a les xemeneies, fou refusada de ple pels representants de la patronal del ram per massa cara: calia comprar-los! La solució B, que obligaria els treballadors de les centrals a fer torns per anar tapant les esmentades xemeneies amb el dit, fou refusada per les centrals sindicals, que consideraren que s'oposava en forma i esperit a les declaracions mateixes del govern d'UCD en matèria de treball, que manifestaven seguir criteris vocacionals per a satisfer les necessitats laborals. I com que tots aquells que manifestaven una vocació innata o un desig inaturlable de passar-se vuit hores i vint-i-quatre minuts, extres a part, tapant xemeneies amb el dit ja tenien feina (tots treballaven al sindicat), la solució B era de tot punt innegociable. A la fi, s'ha adoptat la solució consensuada C, que consisteix, sortida fàcil, barata i que deixa contentes totes les parts en litigi, en esterilitzar les centrals, tot fent un formidable nu (de lligar, no de despullar) al bell mig de la llargada de la xemeneia en qüestió.

Els avantatges d'aquest sistema són evidents. Però de moment el nus el portem nosaltres a la gola, car ens han informat de la vinguda de més tècnics americans a Catalunya per veure... terrenys!. No cal dir que el content ens omple el pit d'allò més. Com diu Sant Mateu, "la joia t'entrarà quan t'obris". I així és.

Tots els profetes de la cinquena Avinguda de New York surten carregats de canons amb els ulls fits als pecadors dels suburbis, i després els maten a cops de central. Es clar, que els maten quan ja estan secs.

FRAGACAUSTO

¿ONDE COÑO VERAN LOS INCONTROLAOS?

Mecató Fugat i Fugit

EDICIONS "LA PIPA D'EN ROC"
 N. Reg. Emp. Edit. 1963/78
 Apartat de Correus, n. 52 Mataró
 ISBN 84-85539-01-X
 ISBN 84-85539-00-1 (OC)
 Dip. Leg. B-34.263-1978
 Fotocomposició: Copisteria La Juliana-dr. farrero, 6 (Argentona)
 Imprimeix: Impremta Mas, Gnal. Mola, 76 (Mataró)
 Equip Redactor: Toni Albert, Pere Artigas, Francesc Costa, Josep M. Fàbregas, Jaume Graupera.
 Dibuxants: Josep Novellas i Artur Palomer.

